

[15. 4.]

EINDVERSLAG der Commissie van Rapporteurs voor het Ontwerp van Wet tot wijziging in de omschrijving van het derde kanton van het vierde arrondissement der provincie Noordholland; uitgebragt in de zitting van den 6den October 1869.

Bij de overweging van het wets-ontwerp, houdende wijziging in de omschrijving van het derde kanton van het vierde arrondissement der provincie Noordholland, zijn tegen dit hoofdoel der voordragt geene bedenkingen in het midden gebragt.

Daarentegen zijn er door sommige leden in drie afdeelingen eenige twijfelingen geopperd omtrent de juistheid der voorgedragene bepaling, waardoor de authenticiteit van sommige in de provincie Noordholland ten overstaan van openbare ambtenaren verledene acten wordt gewaarborgd. Men vroeg, of beoordeeling van den vorm eener akte en beantwoording der vraag, of zij aan de door de wet gestelde vereischten voldoet, wel tot de werkring van den wetgever behoort. De regter schijnt veeleer daartoe geroepen. Hij past de wet toe op de bijzondere gevallen welke zich voordoen. De wetgever daarentegen stelt algemeene regelen. In dezen geest handelde de Tweede Kamer der Staten-Generaal reeds vóór meer dan vijftig jaren, toen zij op den 9den November 1815 eene wetsvoordragt verwierp, waardoor eenige defecte akten van den notaris LE SAGE TEN BROEK in de jaren 1809—1811 te Rotterdam verklaard werden valide en van kracht te wezen, even alsof dezelve in behoorlijke orde waren. De Kamer was toen van oordeel dat de wetgever geene magt heeft op eene gemaakte akte, welke alleen tot het gebied der regterlijke magt behoort. (Handelingen der Tweede Kamer, zitting 1815/16, blz. 32). Bovendien mag men vragen of de regten van derden niet door de wettiging van acten, waarin gebreken worden aangetroffen, gekrenkt worden. Daaronder kan bijv. eene ten nadeele van den erfgenaam bij versterf opgemaakte uiterste wilsbeschikking aanwezig zijn. Diens regt zoude dan in één bijzonder geval door den wetgever worden ontnomen. Ook schijnt de terugwerkende kracht van het voorschrift niet met de hier te lande geldende regtsbeginselen te strooken.

Hier tegen werd vrij algemeen opgemerkt, dat het in de wet, houdende algemeene bepalingen van wetgeving, gegeven voorschrift, dat eene wet alleen voor het toekomende verbindt en geene terugwerkende kracht heeft, een beginsel van wetsuitlegging is, maar de magt van den wetgever niet beperkt. De Grondwet bindt hem in dit opzigt niet, en hij kan dus in elk geval van de vroeger door hem gestelde regelen afwijken. Trouwens bij de wet van 14 September 1866 (*Staatsblad* n°. 123), houdende uitbreiding van art. 14 der wet van 22 April 1855 (*Staatsblad* n°. 32), tot wederkeeringe verzekerings- of waarborgmaatschappijen, is reeds nadat er hieromtrent eene gedachtenwisseling tusschen de Regering en de Staten-Generaal had plaats gevonden, uitgemaakt, dat de wetgever eene terugwerkende kracht aan zijne voorschriften kan geven. De vraag is maar, of er genoegzame grond voor bestaat. Voor zooveel deze acten aangaat, schijnt de maatregel volkomen geregvaardigd. Want de regten, welke daardoor konden ontnomen worden, zouden op eenen onbillijken grondslag berusten. En deze wettiging van alle acten, welke aan één bepaald gebrek mank mogten gaan, kan niet worden gelijk gesteld met eene vroeger voorgestelde wettiging van sommige bepaaldelijk aangewezen stukken uit het protocol van éénen notaris.

Zoude de aanhef van art 2 niet beter zijn geredigeerd bijaldien hij luidde: „ Aan acten, in het tijdvak, enz. „ kan de kracht van authentieke acte niet ontzegd worden, „ enz. ?

De Commissie van Rapporteurs acht schriftelijke behandeling der geopperde bedenkingen onnoodig en heeft ze daarom in dit *Eindverslag* opgenomen. Zij wenscht geen eigen oordeel uit te spreken.

Aldus vastgesteld door de Commissie van Rapporteurs, op 4 October 1869.

RUTGERS VAN ROZENBURG.
DE LANGE.
OLDENHUIS GRATAMA.
VAN AKERLAKEN.
HEEMSKERK Az.

[18. 4.]

NOTA VAN SCHRIJF- EN DRUKFEILEN, in het ontwerp van wet tot regeling van het toezigt bij het oprigten van fabrieken, magazijnen, bewaarplaatsen en andere inrigtingen, welke gevaar, schade of hinder kunnen veroorzaken.

Art. 2.

Onder I staat: *pyronilin*, lees: „ pyroxylin ”.

Onder II staat: *zwavel, koolstof*, lees: „ zwavelkoolstof, petroleum naphtha, lees: „ petroleum-naphtha ”.

Onder III staat: *solarolie*, lees: „ solarlie ”.

Onder IV staat: *vera-*, lees: „ verw- ”.

Onder XVI staat: *verwerkt (poudretten, compost en dergelijke)*, lees: „ verwerkt tot poudretten, compost en dergelijke ”.

Art. 23.

2de lid, staat: *Indien de leden*, lees: „ Indien al de leden ”.

[19. 4.]

NOTA VAN DRUKFEILEN in het ontwerp van wet tot regeling der banken van leening.

In het Ontwerp van Wet:

Art. 6, regel 2, staat: *in de daartoe*; lees: „ in daartoe ”.

Art. 7, laatsten regel, staat: *dezelve*; lees: „ dezen ”.

Art. 11, laatsten regel, staat: *openbaar*; lees: „ openbare ”.

In het opschrift van de vierde afdeeling, in plaats van *en verloren goederen*, te stellen: „ of verloren goederen ”.

Art. 26, eersten regel, vóór het woord *begrootingen* in te lasschen: „ afzonderlijke ”.

Art. 33, 2de alinea, tweeden regel, staat, *niettegenstaande*; lees: „ niettemin ”.

Art. 35, 2de zinsnede, eersten regel, staat: *dit artikel*; lees: „ dat artikel ”.

In de Memorie van Toelichting:

Op bladz. 37, kol. 2, regel 28 van onder, staat: *moeten*; lees: „ moesten ”.

Op bladz. 38, kolom 1, regel 28 van onder, staat: *de hooge*; lees: „ te hooge ”.

Op bladz. 39, kol. 2, regel 6 van onder, achter *ambtenaren* in te lasschen j „ der banken ”.

[20. 4.]

NOTA VAN DRUKFEILEN in het ontwerp van wet tot wijziging der wet van 28 Junij 1854 (*Staatsblad* n°. 100) tot regeling van het armbestuur.

In het Ontwerp van Wet.

Art. 1, tweeden regel, staat: 1845; lees: „ 1854 ”.

In de Memorie van Toelichting.

Op bladz. 44, kol. 1, regel 9 van onder, staat: *betrekkingen*; lees: „ betrekking ”.

Op dezelfde kolom, regel 6 van onder, staat: *sterke mate*; lees: „ sterkere mate ”.